

Žalobkyně, zůstavitelova sestra, byla v závěti ustanovena universální dědičkou, žalovaní, zůstavitelovi bratři, byli obmyšleni odkazy. V závěti bylo dále ustanoveno, by se o ostatní jmění rozdělili bratři a sestra zůstavitelovi. Tito sourozenci zůstavitele se dohodli před odevzdáním pozůstalosti, že se rozdělí o vklad zůstavitelův u banky rovným dílem, žalobkyně obdržela čtvrtinu vkladu, žalovaní tři bratři zůstavitelovi pak celkem tři čtvrtiny. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných vyplacení tří čtvrtin vkladu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud, který převzal zjištění prvního soudu, přijal za zjištěno, že se sourozenci (žalobkyně a žalovaní) dohodli po pohřbu zůstavitele v ložnici prvního žalovaného před projednáním pozůstalosti na tom, že si vklad 21.370 Kč rozdělí mezi sebou rovným dílem. Jest otázkou, zda byla tato dohoda neplatná s hlediska § 797 obč. zák., jak namítala žalobkyně již v první stolici. Souhlasiti jest s názorem nižších soudů, že tomu tak není. Z nesporného obsahu poslední vůle, jejíž pravost a platnost nebyla popřena, vyplývá, že žalobkyně byla ustanovena zůstavitelem za universální dědičku, žalovaným že se dostalo odkazů a že bylo v ní také ustanoveno, »aby se o ostatní jmění rozdělili bratři a sestra zůstavitelovi«. Dohodli-li se ještě před projednáním pozůstalosti tyto sourozenci zůstavitele o tom, že mezi věci, o které se podle onoho ustanovení poslední vůle měli mezi sebou rozdělit, patří i sporný vklad a že se i o tento vklad rozdělí stejným dílem, nelze ze zákona, zejména pak z ustanovení § 797 obč. zák. nijak dovoditi, že jest tato dohoda neplatná. V § 797 obč. zák. se jen stanoví, že se nikdo nesmí svémocně ujmouti držby pozůstalosti a že dědické právo musí býti projednáno před soudem, který provede odevzdání pozůstalosti, avšak z tohoto ustanovení neplyne, že se zúčastněné strany nesmí již před odevzdáním pozůstalosti dohodnouti o rozdělení pozůstalostního jmění nebo některé jeho části a že takováto dohoda jest neplatná. Pokud strany dohodou zamýšlely snad zkrátiti stát na poplatcích, nedotýká se to platnosti dohody. Byla-li však dohoda platná s hlediska § 797 obč. zák., nemůže se žalobkyně dovolávati její neplatnosti ani s hlediska § 879 odst. 1 obč. zák.

Čís. 11556.

Při vodní koncesi (při koncesi vodního díla) nejde ani o živnostenskou koncesi, ani o schválení živnostenské provozovny.

Vodní právo jest příslušenstvím nemovitosti, pro kterou bylo uděleno a nelze na ně vésti oddělenou exekuci (§ 252 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 14. dubna 1932, R I 63/32.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením vodního práva při mlýnu, tvrdíc, že toto vodní právo, příslušející dlužníku jako majiteli mlýna, záleží podle zápisu ve vodní knize v užívání vody a zařízení k tomu čelících. Soud prvního stádu exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není správné, že rekursní soud nerozeznává technické zařízení pro zužitkování vodního práva a vodní právo samo. Rekursní soud usuzuje jen, že vodní právo je příslušenstvím mlýna, z toho, že je vodní dílo a vodní právo, nabyté k němu koncesí, určeno k tomu, by sloužilo k užívání mlýna. U vodního díla podle vodního zákona, které je předmětem vodní koncese, nejde o provozovnu podle živnostenského řádu. Proto se stěžovatel mylně dovolává toho, že se koncese hostinská, kterou patrně míní schválení provozovny hostinské živnosti, nedá sice přenést na jiný dům, ale že přes to není příslušenstvím domu, v němž se provozuje, aby odůvodnil, že vodní právo není příslušenstvím mlýna. Při vodní koncesi (při koncesi vodního díla) nejde ani o živnostenskou koncesi ani o schválení živnostenské provozovny a proto jsou vývody stěžovatelčiny v tom směru bezvýznamné. Zákon (§ 294 obč. zák.) prohlašuje za příslušenství to, co s věcí bylo uvedeno v trvalé spojení, a pokládá za příslušenství věci, bez nichž hlavní věci nelze používat, nebo věci, které zákon nebo vlastník určil k trvalému užívání věci hlavní. Věcmi rozumí zákon nejen věci hmotné, nýbrž i práva (§§ 285, 287 a 292 obč. zák.) Je nábíledni, že vodního mlýna bez vodního oprávnění nelze užívat. Ostatně zákon sám v § 26 vodního zákona ustanovil, že vodní právo přechází na dočasného držitele zařízení nebo nemovitosti, pro kterou bylo uděleno, a že se oddělení nebo přenesení na jinou nemovitost může státi jen se svolením vodního úřadu. Tím zákon sám určil vodní právo za příslušenství nemovitosti (mlýna), pro kterou bylo uděleno. Jak patrně z popisu v exekučním návrhu, je uděleno vodní právo pro mlýn podle obsahu vodní knihy a jest je proto i podle vodního zákona považovati za příslušenství mlýna. Právem tedy rekursní soud nepovolil na toto právo jako příslušenství věci nemovité oddělenou exekuci podle zásady § 252 ex. ř.

Čís. 11557.

Obecní zaměstnanci.

Obec byla oprávněna provésti přeřazení obecního zřízence nikoliv použitím veškerých zásad platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n., nýbrž jen zvýšením jeho služného podle prvního stupně zřízenecké stupnice III. platového zákona, a byla i oprávněna později změnit tuto úpravu služného a přiznati tomuto zřízenci právo na zařazení podle služebních let použitím platového zákona, avšak s časovým omezením (s platností teprve od 1. ledna 1929).